

Apa szép. Arca van és karja. Apa gyönyörű táskája csak lóg az ég vállán. Lopnék belőle. Mindig bezárta. Hallom a csatot, ha csattan. Vért, ha hull. Tenyeret a sóban. Leves nélküli kanalat a nyelvre. Apa rajzol. A halál apró

38 Szabó Imola Julianna

HA LENNÉL

pálcikás. Fekete csíkos körhasú. Szeretem, ahogy nevetve ezen, ahogy mondana valami hirtelent. Apa álmosan ébredne, ha nem kelteném fel. Méz lenne a kasban, var-

ratlan lyukas nadrág. Föld alatt lakó hőscincér, aki énekel a halálért. Apa átmenet. Ősz van és tavasz. Télbe fagyott ízület. Az alkonyat karjain könyvek pihennek. Az utca árnyéka, ahogy körbevonja a Földet. Apa ma nem tudom, hogy miért, de már nem evett. Bomlik, mint a kenyér karéja. Vékony, mint a patakparti ér. Apa mintha már nincs, nem is lenne. Csak ül. Minden naftalinos kirakat, grammokban mérik a mámort, ingyen adják a szavakat. Papucs, boka és fehér vakolat. A tisztaság megmossa ajkait a testben. Szagolni lenne jó. Vagy legalább ismerni a lehetet, amit elengedek. Fekszik. Nézi a novembert. Bajsza van és kupakja. Könyörög a túlért, ha lenne híd, ami odavinne bárkit, aki nem találja az utat. A hó betakarja a kabátom, mintha a keze lenne. Talán nem ő, és mégsem az. Oldalt fekszik, szóttan és szagtalan csendben. Alszik és ébred. Keres, és már nem talál. Kérdez valakiről, akit már nem lát. A csempék kártyaként ölelik körbe a várat. Nem engedünk be senkit. Szabadság már az is, ha van sehova. Apa rémült arccal egy poharat kér. Török a szilánk a szememben. Cukor szaga a kezemnek. A morzsalék édes vére. Apa csodaszép. Néz maga elé. Számolja az ujjait. Kettőnél elakad. Sose voltunk hárman. Most is csak ülünk, kettesben. A haja hosszú és már krétaporos játszótér. Cigaretta illata a bőr labirintusán. Hidegen nedves kéz fonódik apró tenyerembe, mintha már az enyém lenne. Apa olyan színes, mint a régi házunk ajtaja. Ceruzavonal a székeken. A kerti fa gyökértelen teste. Húsleves folyik a konyhán, mint anyám könnye. Csendesen vonul végig a szakadás. Papírok a bőrdömbben. Könyvek lapjain a mondatok, amiket csak a szájából ismertem. Apa halkul, mint ahogy az érintése tompul az arcomon. Árnyék lesz a folyosó hűvösén. Fogy és eltűnik, mint a Hold reggelre. És én már csak Nap lehetek, ugyanabban a világban élünk, de már nem egyszerre.